

Anmeldelser, av Kai Stoveland og Håkon Sødal.

Fredag 5.september.

LEVENDE MUSIKK.

Det er en spesiell opplevelse å komme nær på levende, aktive musikere som øser av sin spilleglede og entusiasme.

Når disse musikerne også har en faglig og musikalsk kompetanse av høy internasjonal klasse og evner å formidle kammermusikk av ypperste kvalitet med innlevelse og engasjement, da er det et privilegium å være publikum.

Åpningskonserten under Den Internasjonale Kammermusikkfesten i Fjellhallen på Lindesnes fyr fredag kveld var en slik magisk opplevelse.

De åtte musikerne var amerikanske Ellen Mary Woodside, finske Minna Pensola, østerrikske Clemens Gordon, japanske Kana Matsui, finske Eriikka Nylund samt Dagny og Veit Wenk-Wolff. Disse byttet på å spille i de tre musikkverkene som denne kvelden var signert Benjamin Britten, engelsk komponist født i 1913; Giacomo Puccini, velkjent italiensk operakomponist og tyske Felix Mendelssohn. Om kveldens siste verk; Strykekvartett i

Kvartetten som spilte i dette første verket bestod av Mary Ellen Woodhouse, opprinnelig fra USA, og finske Minna Pensola på fiolin; Eriikka Nylund, også fra Finland på bratsj og italienske Giovanni Gnocchi, cello. Alle disse er med på kammermusikkfesten for første gang i år, men samtlige har lange merittlister fra en mangfoldig og imponerende musikkkarriere. Verket må vel betegnes som senromantisk, men med en del overraskende vendinger og humoristiske innfall.

Veksling fra intense rytmiske partier til det mer innadvendte og meditative. Krevende nok med vandrende motiver og store dynamiske spenninger. Likevel full kontroll og mesterlig samspill, noe som imponerer når en vet at disse musikerne ikke spiller sammen til vanlig, men har øvd inn stoffet ei lita uke før presentasjonen i Fjellhallen.

Den neste komponisten var italienske Giacomo Puccini. Han er nok mest kjent for sine operaer, men har også befattet seg med kammermusikk og vi fikk høre en Minuetto i A-dur og en Fuga i G-dur framført av Kana Matsui og Dagny Wenk-Wolff på henholdsvis 1. og 2. fiolin, Clemens Gordon på bratsj og Giovanni Gnocchi på cello. Bratsjisten, som er fra Salzburg, er også "debutant" på Kammermusikkfesten. Japanske Kana Matsui deltok også i 2012 og bemerket seg da med sitt glitrende fiolinspill. I Minuettoen hadde 1.fiolinen en ledende rolle og førte stort sett melodien, mens Fugaen er, som tittelen sier mer en imitasjonssats der temaet gjentas i de ulike stemmene. Matsui og resten av gruppen fremførte komposisjonene med presisjon, gjernnomarbeidete fraseringer og engasjement.

Etter pausen kom, etter undertegnedes mening, kveldens mest spennende verk,

nemlig Strykekvartett i A-dur op. 13 av Felix Mendelssohn. 13-tallet er også en rød tråd i årets festivalprogram i tillegg til "jubilanter" og operakomponister, og derfor var hans opus nr 13 valgt.

Gruppen var nå sammensatt av Pensola og Woodside på fiolin, Nylund på bartsj og denne gang Veit Wenk-Wolff på cello. Han har, sammen med sin søster Dagny som er kammerfestens musikalske leder, vært en fast deltaker siden disse Kammermusikkfesten ble arrangert første gang i 2004.

Også i dette verket hadde 1.fiolinen en melodibærende og ledende rolle, noe finske Pensola behersket på en overbevisende måte. Musikken har store kontraster og spenner fra det stille og nesten sakrale til brusende lidenskap og dramatisk villskap.

Her var dirrende intensitet med aksentueringer og dynamikk med både rytmiske og tekniske utfordringer i fleng. Hele veien presist og velfrasert fremført og besjelet med inderlig varme og innlevelse. Kort sagt levende musikk formidlet av spill levende kunstnere til forholds liten, men lydhør og engasjert tilhørerflokk.

Videre horisont

Internasjonal Kammermusikkfest - konsert nr II

Av Håkon Sødal.

Er det noe sted på Sørlandskysten man virkelig kan nyte horisonten, er det på Lindesnes Fyr. At man kan **utvide** sin horisont, ved å sitte innendørs i Fjellhallen, er utvilsomt også riktig. Det fikk de fremmøtte til kammermusikk-konsertene nå første helg i september oppleve. For den andre av disse konsertene hadde et femtitalls tilhørere tatt seg turen ut til Fyret. De reiste rikere hjem! Som sedvanlig hadde Dagny Wenk-Wolff, primus motor for Kammermusikkfesten, samlet noen av sine profesjonelle musikervenner til storslagen musikalsk utfoldelse.

Kort konkludert: Det er lite å bemerke til musiseringen når kunstnere av dette kaliber slår seg sammen og fremfører perler fra kammermusikk-litteraturen. Det overraskende, og gledelige, ved **dette** årets Kammermusikkfest, var Dagny Wenk-Wolffs særdeles skjønnsomme musikalske utvalg. Hun hadde lagt vekt på å hente frem ukjente sider ved kjente komponister; men også spennende musikk av særlig én mindre spilt komponist.

Lørdag 6. september bestod utvalget av G. Donizetti's Strykekvartett nr 13, to komposisjoner for strykere av G. Puccini og Strykekvartett i F-dur (opus 26) av F. Blumenfeld. Det bemerkelsesverdige her var at to av Italias ledende operakomponister (Donizetti og Puccini) her ble presentert som kammermusikere; noe jeg aldri har opplevd før. Det var et hyggelig bekjentskap. Den lille smakebiten av denne delen av deres komponistgjerning viser **litt** av den bredde som disse to kunne legge for dagen. De prøvde seg - og behersket - tydeligvis flere genre. At musikerne fremførte komposisjonene med energi, presisjon og fintfølelse i upåklagelig samspill, gjorde dette til en verdifull konsertopplevelse. Musikken i seg selv stiller imidlertid ikke bare krav til musikerne, men også til tilhørerne; slik det ofte er: Det aller mest verdifulle kommer ikke av seg selv!

Særlig interessant var det å bli presentert for Felix Blumenfeld (1863-1931), russisk musikkpedagog, pianist, dirigent og komponist. Han har sjelden stått på programmet i våre konsertsaler. I hans strykekvartett fikk musikerne utfolde seg i hele sin bredde, fra det mystisk-melodiøse til det energisk drivende - i dyp konsentrasjon, og med overbevisning. I tillegg til å kunne sitte og glede meg over den musikalske fortolkningen, satt jeg med spørsmålet: Hvorfor har vi ikke hørt mer til Blumenfeld før? Forklaringen ligger rimeligvis i de stengte grenser mellom øst og vest gjennom store deler av 1900-tallet. Men jo mer man lærer 1900-tallets øst-europeiske musikktradisjoner å kjenne, jo tydeligere blir det at her er mer å hente! Dagny Wenk-Wolff, og for så vidt andre konserterende, har mye å ta av også for årene fremover.

La dette stå igjen som en utfordring etter nok en stor klassisk musikkopplevelse på Lindesnes Fyr. Må dette konsert-tilbudet fortsette i mange år ennå, til berikelse for stadig flere! For dette er sjelden vare.

Kai Stoveland

Søndag 7. september.

MOZART, PUCCINI OG VERDI.

Avslutningskonserten under den 10. Internasjonale Kammermusikkfesten i Fjellhallen ved Lindesnes Fyr ble innledet med Strykekvartett nr 13 i d-moll av Wolfgang Amadeus Mozart. På podiet satt finske Minna Pensola(1. fiolin), japanske Kana Matsui (2. fiolin), østerriske Clemens Gordon(bartsj) og Veit Wenk-Wolff (cello) som er oppvokst i Lindesnes, men i dag ansatt som cellist i Münschner Philharmoniker.

Gjennom hele verket, som består av fire satser, merket vi oss Pensolas tydelige ledelse og musikalske innlevelse. Hennes kraftfulle og tempramentsfulle spill ble fulgt godt opp av resten av ensemblet og ga musikken energi og framdrift. Musikkens spennende vekslinger mellom innadvendte pianissimopartier, immitasjoner og dialoger avløst av tuttipartier i stort tempo og kraftige klanger. ble fremført med spenst, eleganse og presisjon. I siste sats fikk vi eksempel på at den gode Mozart drog til med kromatiske passasjer, dissonerende klanger og tonale forholdninger som en vansligvis ikke forbinder med denne komponisten.

Deretter kom kveldens Puccini-satser som en oppfølging av de foregående konsertenes program. Nå Minuetto nr 3 med undertittel: Molto assai, og deretter en ny Fuga, denne gang i c-moll med undertittel: Andante poco mosso.

Disse to stykkene ble fremført av Kana Matsui, Dagny Wenk-Wolff, Clemens Gordon og Veit Wenk-Wolff. Musikken kunne kanskje lede tanken inn på underholdningsmusikk i slekt med den smektende wienervalsen, men den hadde et umiskjennelig italiensk særdrag. Fremføringen var igjen elegant med tydelige innsatser, aksentueringer og gjennomarbeidede fraseringer.

Kveldens siste verk var en strykekvartett av den kjente operakomponisten Giuseppe Verdi. Konferansier Kjell Olsen opplyste oss om at Verdi sluttet å skrive operaer rundt 1870 og valgte å skrive musikk i andre former, bl.a. denne strykekvartetten i e-moll som ble komponert i 1873.

Inn på podiet kom nå amerikanske Mary Ellen Woodhouse (1. fiolin) , Dagny Wenk-Wolff (2. fiolin), finske Eriikka Nylund (bratsj) og italienske Giovanni Gnocchi (cello).

De som kjenner Verdis operaer vet at de inneholder mye komikk, spillopper og sprø innfall og det var ikke vanskelig å oppdage slike elementer også i dette instrumentalverket. Her finnes dessuten smektende melodier, dramatiske partier og elegante passasjer. De fire musikerne boltret seg i denne rikdom av uttrykk og skapte en magisk opplevelse. Enkeltprestasjoner og samspill av høy kvalitet. De ulike stemmene fikk vise seg mer frem her enn i Puccinis verk. Et

slikt eksempel var en cellosolo i begynnelsen av 3. sats; en grasiøs og munter "operette-melodi" .

Som kvartetts kunstneriske leder er det Dagny Wenk-Wolff som er ansvarlig for repertoirvalg, et valg som hun absolutt skal ha ros for. Hun har funnet frem en del stoff som sjelden spilles, men som har kvaliteter som gjør det til verdifull kammermusikk.

Ordfører Janne Fardal Kristoffersen avsluttet festivalen med velvalgte takkens ord og blomster både til musikerne og til Urd Wenk-Wolff som festivalens "støtteapparat" og en utrettelig kulturbærer i lokalmiljøet.

Kai Stoveland.